

Изпращенъ, уморенъ, сразенъ — денътъ си отминава.
Надъ Сена синъ тамянь кадятъ издъхнатитъ пàри.
Спусни се, нощъ, желана нощъ за отдохъ и забрава!
Разкрий, Парижъ — магеснико — вълшебствата си стари!

Дали сж тѣ въ тълпитѣ ти и вѣчната имъ врява,
или въ безчетнитѣ стрелки и релситѣ по гаритѣ,
или въ кортежа отъ коли, които префучаватъ
срѣдъ феерични свѣтлини, реклами и пожари . . .

Не знамъ, но ето ме дойдохъ и цѣла ти се давамъ:
опий ме съ гжститѣ вина и тайни заклинания,
приспи ме, потопи ме тамъ — вѣвъ купела оловенъ,

вѣвъ който много за животъ и поменъ си кръщавалъ,
о, много като менъ, дошли презъ бури, океани,
за да изчезнатъ въ твойта пасть. . . и се родятъ отново!